

Odden, A

Ola og Kari.

Mel.: Trysil-Knut.

Han Ola kom hjem en laurdagsnat;
det var nok ikke saa rigtig fat;
:, hans føtter kunde knapt bære ham;
han hadde tat en forsvarlig dram. :,

Endskjønt han visste paa forhaand alt, —
at han fik smake det bitre salt, —
:, kun ind om Lysholm en liten trip
og faa et glas av hans aquavit. :,

Et glas i kulden det gjør jo godt;
det varmer op en forfrossen krop,
og sindet døves da ganske fort,
og næringsorgerne viker bort.

Han visste vel at »ho« Kari »vart«
saa sint og arg som den vonde kat;
men tandlaus var »ho« og det var vel;
for ellers var han blit bitt ihjel.

»Ho« sprang av sengen saasnt han kom
og fældte haanlig den bitre dom:
»Fordømte usling og drukkenbolt;
for brændevin du din sjæl har solt!»

Den arme Ola fik da en dask
bak øret, saa det forsvarlig klask.
og derpaa fulgte et kraitig spark.
idet der sang for hans ører: »Fark!!«

V box 32:950

Og barna vaaknet og skrek i kor:
»Aa — jul ham ordentlig du stygge mor!
Saa gi ham endnu en lusing — ja!
Saa det var riktig; nu gaar det bra!»

Da muldret Ola en diger ed;
for du kan tro det forsvarlig sved.
Han jamret ynkelig da en stund,
indtil han omsider faldt i blund.

Og naar han endelig vaaknet op,
det sved og brandt i hans hele krop;
hans hode verket, hans hænder skalv —
og Kari skjændte: »Dit fæl din kalv!»

I kiv og trætte og uvenskap
bestod især deres egteskap.
Tilslut »vart« Ola i arrest sat
for fyld og slagsmaal en laurdagsnat.

Og Kari meldtes for rufferi
og fik besøk utav politi;
hun hadde aapnet sit usle hus
for svirebrødre i sus og dus.

»Ho« skrek og spændte og bandte stygt;
men politiet var uten frygt;
paa »finka aaka« det ugagnskrut, —
»ja utan ømhet, — ja utan prut«.

Saa holdtes auktion paa deres »kram«
naa sengklæfilla, en gamal kam,
og onga soltes i massevis
av fattigstyret for underpris.

Martha og Iver Smed.

Paa grannegaarden — ja like ved —
der bodde Martha og Iver Smed;
I kjærlighet gjennom slit og kav
bekom de brødet at leve av. :;

De hadde ogsaa en mængde smaa
at koste »klæa« og skotøi paa;
for mat og »klæa« de strævde trutt —
saa langt som aaret var — uavbrutt.

Det var ei riktig saa godt iblandt;
men driftig var de og utvei fandt, —
med lyst til arbeide dagen lang, —
man hørte ofte en liflig sang.

Og avholdsfolk var de begge to;
det blev de førend de satte bo,
og aldrig angret de denne dag —
de hvervet sig til vor avholdssak.

Og litt om senn vokste barna til,
hjalp far og mor og var særs saa snild;
de talte aldrig et ukvemsord,
og glade var baade far og mor.

I gjæld og møie de satte bo;
men særs ihærdig var begge to,
saa »møa« minket og gjælden sank,
og lykken straalte som solen blank.

Den sol som straalte fra deres hjem
kom fler tilgode av alle dem
som elsket sandhet og kjærlighet
og jordisk lykke og salighet.

Nu er de døde og gravlagt med
driftige Martha og Iver Smed.
En støtte reistes paa deres grav
med tak fra stedets avholdslag.

Men deres barn — de lever end
og ere solide avholdsmænd.
De elsker sandhet og kjærlighet
og hater rusdriks elendighet.

A. Odden.

